

СТЕФАН КЕРАНОВИЋ (1989)

Поздрав, драги (будући бивши) гимназијалци.

Зовем се Стефан Керановић и био сам ученик трстеничке Гимназије „Вук Караџић“ у период од 2004. до 2008 године. Толико је то давно били да се неки од вас нису ни родили.

Када изговорите претходну реченицу, већ сте зашли у неке године када коса или седи или се проређује. Код мене – оба.

Био сам друштвено-језички смер, а одлука је добрим делом била резултат породичне традиције, јер су моји родитељи професори језика - мајка српског, а отац енглеског. Пријемни сам положио са (свих) сто бодова и делио прво место са још пар, испоставиће се, бриљантних ученика, касније студената, а све време – људи.

Оно што тада не схватамо, јесте да кроз та врата улазимо као деца пуна снова, а излазимо као људи, са личном картом, возачком дозволом, али и готово извесном одлуком чиме ћемо се бавити у животу.

Тог периода сећам се по новим познанствима и другарствима, од којих су се нека касније претворила у кумства, првим изласцима, првој вези, првим самосталним одласцима на концерте, времену када сам почео да свирам гитару, што ће ми у каснијим годинама донети много лепих тренутака, а неке тешке и напете учинити лакшим; рукомета и џудоа које сам тренирао. Сећам се републичких такмичења из српског, енглеског и латинског. Сећам се и првог (и јединог) кеца. Бежања са часова. Давања крви како би се добила три дана и избегли неки тестови, поноса због тог доброг дела. Тај ме осећај и данас држи након давања крви, само што данас возим на посао како бих радио. Сећам се полагања за камион. Прослава пунолетства.

Сећам се обимних лектира чије поруке нисам тада разумео, али јесам у каснијим годинама. Сећам се узбуђења које свака јесен доноси са првим школским звоном, зиме када се поправљају оцене пред полугође, пролећа које доноси нове љубави, али и тестове, као и почетка лета када нам је пажња подељена између базена и дневника.

Сећам се узбуђења пред матуру, матурске вечери.

Сећам се свих професора, понеке анегдоте са часова, њихових речи о школи, животу... Сада вас „смарају“, али касније ће вам те мудрости значити. Сећам се екскурзије у Београд у првој години, оне до Будимпеште у другој, као и посете Грчкој у трећој. Матурска екскурзија прича је за себе, коју ретко ко може да исприча.

После Гимназије уписао са Економски факултет у Београду (идеално за оне који знају помало математику, а желе да се баве бројевима), док данас највећи део дана проводим у Екселу. Своја знања о овом програму бесплатно сам поделио на ЈуТјубу. Предавачка генетика је чудо!

Данас Трстеник обилазим у друштву сина Војина и једва чекам да још мало порасте па да му детаљно причам о овоме о чему сам вама дао обрисе.

Мој вам је савет да у гимназијским данима максимално уживате, јер се никада вратити неће, а проћи ће брже него што постанете свесни. Онда ће се претвотити у елегију, а живот у рокове – испитне, за завршетак пројекта...

Савет је да предано учите. Да нађете суштину у сваком предмету. Да се што више дружите. Смејете. Да се бавите спортом. Да (почнете да) свирате неки инструмент. Да се заљубите. И – да уживате у свакој јесени, зими, пролећу и лету. Нарочито лету.

У време док сам писао овај текст, нашао сам чланак који каже да ће научници продужити људски век са 80 на 120 година, а ја бих те 4 деценије радо мењао за 4 године у Гимназији.